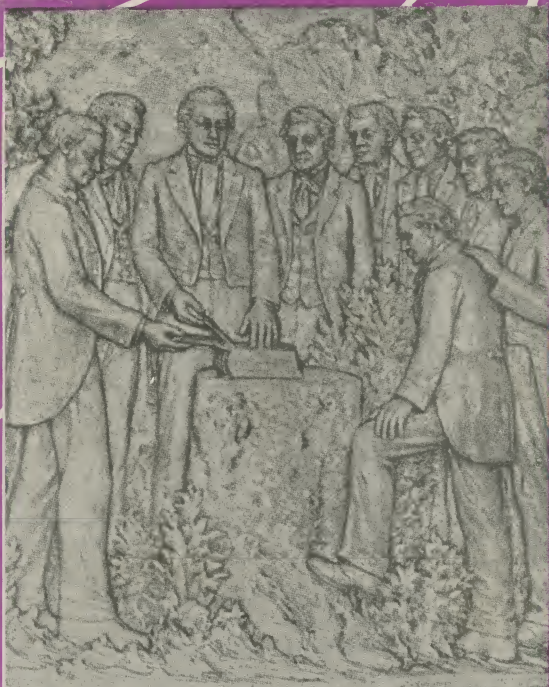

De Ster

THE EIGHT WITNESSES

GEDENKPLAAT OP HET "ENGEL MORONI" MONUMENT
HEUVEL CUMORAH, NEW YORK.

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

51e JAARGANG • No. 10

INHOUD :

	Blz.
De getuigen van het Boek van Mormon en hun verklaringen volgen aan wettelijk gestelde eisen, Ouderling David J. Wilson	255
Mens..... Wees Mens..... John P. Lillywhite, President der Ned. Zending	257
Tekenen des Tijds, door President Le Grand Richards	260
Verwantschap van Geesten, door President Stephen L. Richards	266
Enige belangrijke vraagstukken met betrekking tot de Koperen Platen, door Sidney B. Sperry, PH.D.	271
De Zending door	276
Aankomst en Vertrek	277
Gebeurtenissen in de Zending	278
Bijlage: „Onze Zonnehoek”	37—41

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistent: ARNOLD SIEVERTS

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

DE GETUIGEN

*van het Boek van Mormon en hun verklaringen
volgen aan wettelijk gestelde eisen.*

(Dit is een vervolg op het gelijknamige artikel van de vorige maand, waarin schrijver in hoofdzaak de drie getuigen beschreef. Wat hier volgt is een beschrijving van de 8 getuigen van het Boek van Mormon).
De Redactie.

De acht getuigen waren evenals de andere drie, intelligente onkreukbare mannen. Zij waren eerlijk, eerbaar en betrouwbaar. Om te denken dat deze mannen met de drie getuigen overlegd hadden om een getuigenis te verzinnen aangaande zo'n plechtige ondervinding als die, waarvan zij getuigen, wordt op stellige wijze tegengesproken door de overstelpende bewijzen van hun eerlijkheid en onkreukbaarheid. Zij waren geen slachtoffers van hallucinaties. Hun getuigenissen waren van de doodgewone soort, n.l. dat zij de platen gezien en gehanteerd hadden en de vaardigheid van het schrijfwerk, wat daarop gegraveerd was beschouwd hadden.

De acht getuigen Christian Whitmer, Peter Whitmer Jr., John Whitmer, Hiram Page, Joseph Smith Sr., Hyrum Smith en Samuel H. Smith, waren degelijke mannen — intelligent, vlijtig en eerlijk. De vier Whitmer's waren de zonen van Peter Whitmer en Mary Whitmer-Musselman en broers van David Whitmer. Zij hadden de leeftijd van

tussen twintig en een-en-dertig jaar toen zij de platen beschouwden waarvan het Boek van Mormon vertaald was.

Een van Jacob Whitmer's zoons werd advocaat en burgemeester van zijn geboorteplaats, Richmond, Missouri. John was voldoende onderricht om de eerste geschiedschrijver van de Kerk te worden en hij werd eigenaar van grote boerderijen en een veestapel. Christian en Peter Jr. stierven kort nadat zij hun verklaring hadden afgelegd, maar zij, met hun broers bleven getrouw en onwrikbaar aan hun getuigenis. Hiram werd geneeskundige en arts en practiseerde in New-York en in Canada. Hij had een gezin van negen kinderen. Herhaaldelijk heeft hij vele malen zijn getuigenis bevestigd. Met die sterke getuigenis is hij gestorven. Joseph Smith Sr., een van de edelste Christen-mannen van zijn tijd, was vader van tien kinderen, waaronder de profeet Joseph. Hij was een eerlijke landbouwer en hij en zijn vrouw gaven hun leven voor de waarheid, zoals zij die zagen.

Van Hyrum Smith werd waar-derend gezegd, dat „Hij zover boven het peil van de gewone mens uitstak, dat zelfs de tong van de verachtelijkste lasteraar zijn reputatie niet kon kwetsen. Hij leed een godvruchtig leven en stierf in de Here.”

Samuel H. Smith, de overblijvende getuige, was de broer van de Profeet Joseph en de Patriarch Hyrum en de zoon van Joseph Smith Sr. Van hem kon terecht gezegd worden, „Als er ooit een goed man op aarde geleefd heeft was Samuel H. Smith die persoon.”

Dus hier hebben elf mannen, van meer dan gewone intelligentie, — eerlijk, betrouwbaar in al hun wandel — die op plechtige wijze verklaarden, mondeling en schriftelijk, dat zij de platen gezien hadden waarvan het Boek van Mormon vertaald was en die zij zó nauwkeurig beschouwd hadden dat zij voldoende overtuigd waren dat het verslag de werkelijkheid volkomen weergaf. Op een keer stonden allen voor een bijeenkomst van mannen, die met het Heilige Priesterschap bekleed waren en hielden gezamenlijk hun handen op en legden tegelijk een plechtige getuigenis af van de waarachtigheid en goddelijkheid

van het Boek van Mormon, gebaseerd op hun eigen wetenschap (*Nibly, Witnesses to the B. of M. bldz. 24*).

Zulke getuigenissen moeten geaccepteerd worden door onpartijdige onderzoekers. Deze getuigenissen, na het verloop van 122 jaar, staan voor de wereld onaangetaast en onaantastbaar.

Ten slotte zij opgemerkt, dat niets de plaats in kan nemen van een onwankelbare getuigenis van ieder persoon aangaande de goddelijkheid van het Boek van Mormon. Dit verslag geeft geen aanleiding tot het opwerpen van een theorie, dat de goddelijkheid van het Boek van Mormon door enig gericht bevestigd zou kunnen worden. Wij wensen alleen nieuwe bewijzen van overtuiging te leveren en de getuigenissen te steunen, die op ontastbare, geestelijke bewijzen gebaseerd zijn. Misschien kan dit hen behulpzaam zijn, die nog geen volle verzekering verkregen hebben van de goddelijkheid van dit laterdaags werk, want waarlijk hebben de getuigen van het Boek van Mormon zo waardig en aannemelijk getuigd, dat, ware voor een gerecht een aards proces op gelijke wijze gevoerd, dit zeker met glans gewonnen zou zijn.

Geleerde gezegdes vallen vaak op onvruchtbare grond, maar een vriendelijk woord wordt nooit verworpen.

Mens.... wees Mens!

door President JOHN P. LILLYWHITE, President der Nederlandse Zending.

*

EEN paar dagen geleden reed ik naar een garage om mijn auto te laten doorsmeren. Het is een oude wagen. Hij heeft reeds vele mijlen afgelegd over goede en slechte wegen en door de slijtage rammelt hij nogal en geeft hij van tijd tot tijd moeilijkheden, wanneer hij niet regelmatig wordt gesmeerd.

Terwijl ik wachtte totdat mijn auto klaar zou zijn, reden twee mannen de garage in om benzine te laden. Zij schenen zeer ontstemd over iets te zijn. Tenminste zij discussieerde hevig over iets of iemand. Een van hen zeide met een vloek: „Maar hij zal het doen, daar zal ik voor zorgen, of hij wil of niet!” Nadat zij de benzine ontvangen en betaald hadden, verdwenen zij met een krankzinnige vaart.

De garagehouder zeide: „Die kerels lijken wel gek en het lijkt erop, dat zij het iemand moeilijk willen maken.” „Ja”, zei ik, „sommige mensen zijn net als oude auto's, zij maken een hoop leven, schreeuwen en geven soms veel last. Zou het niet prachtig zijn, als er een olie bestond, die alle norsheid en geschreeuw uit een mens weg kon nemen? Wat een plezierige wereld zou het dan zijn. Is het ook eigenlijk niet treurig, dat, waar het leven zo kort is, de meeste mensen de helft van de tijd uit hun humeur zijn?”

Het strijdt tegen de natuur om te zeggen: „Je moet”, zelfs tegen een bruto. Wij zijn geen slavendrijvers. En gewoonlijk heeft men met pogingen om te dwingen bij een gewoon mens even weinig succes als bij een bruto.

„Je moet” en „je zult” zijn de doodsvijanden van vriendschap en sympathie. Er ontstaat altijd wrijving, wanneer u iemand iets wilt laten doen, dat hij ook werkelijk wil doen, maar het weigert omdat u zegt: „je moet”. Misschien heeft iemand u geërgerd omdat hij u iets wilde laten doen, maar uw ergernis en belediging zijn niet half zo groot als die van degeen, die u wilde dwingen.

Ik geloof, dat het geheim van het succes in de omgang met onze medemensen is gelegen in het feit, dat men meer moet leiden en minder moet drijven, meer moet overtuigen dan dreigen. Gebruik de olie van vriendelijkheid, oprechtheid en gezond verstand.

De meeste mensen willen zich graag aangenaam voordoen, maar soms vergeten zij dat en worden zij bij de minste aanleiding boos. Wij wensen ons dan niet te beheersen, dat kost teveel moeite. Wij vergeten dan, dat beleefdheid een van die dingen is, die de wereld waard maken om in te leven. De hoffelijke mens, die beleefd is en onze gevoelens

respecteert, mag fouten hebben, ernstige zelfs, toch houden wij van hem. Voor zulke mensen slaat de weegschaal naar de goede kant door.

Aangename omgangsvormen werken voor beide partijen goede vruchten af. Wees hoffelijk, bedachtzaam en vriendelijk, alsof uw zaligheid ervan afhangt (en ik ben er niet eens zeker van, dat dit niet het geval is).

Gij wordt op deze wijze een magnetische persoonlijkheid; u ziet uw omzet en uw inkomen vermeerderen en ge maakt u vrienden. Door zulk een handelwijze voorkomt u veel onverteerbaars en voorkomen is beter dan genezen, zoals u weet.

Er zijn dingen in het leven, die men moet vergeten. Wanneer wij kunnen vergeten, dan wordt het vergeven ook gemakkelijker. Veronachtzaming en onrecht door anderen u aangedaan te kunnen vergeten is belangrijker dan het hebben van een goed geheugen. Vergeet en vergeef en ban voor goed alle knagende gevoelens van wrok uit uw leven. Dat geeft u gezondheid en geluk en uw ziel wordt rein. Wat heeft het voor nut over kleine verkeerde behandelingen te blijven wroken waaraan toch niets meer te veranderen valt? Wanneer u onrecht is aangedaan of zelf onrecht hebt gedaan, maak het zo mogelijk weer goed en vergeet het. Kom het te boven.

Laat de hersencellen, die deze onplezierige herinneringen bevatten, verdrogen en afsterven. Verwijder de distels en zet er bloemen voor in de plaats! Zie niet langer naar het slechte, maar wend u tot het goede.

Degeen die u kwalijk bejegend

heeft, treft wellicht niet alle schuld. Hij was misschien zelf ook een slachtoffer en als u wist hoe hij er zelf onder heeft geleden, zoudt ge het hem misschien niet eens meer kwalijk nemen. Vergeet en vergeef het en gij zult gelukkig zijn en vrede met uzelf hebben. Wrok blijven koesteren betekent smart voor uzelf, vergeven en vergeten vrede.

Ge moet de eenvoudige, ouderwetse deugden als vriendelijkheid, zachtmoedigheid, geduld, eenvoud en beleefdheid niet vergeten.

Weet dat indien ge zelfs uw leven inricht om alleen maar winst te behalen en niet anders op het oog hebt dan het vervullen van uw zelfzuchtige verlangens, het klaar staan met een vriendelijk woord, een helpende hand en een sympathieke glimlach toch voor u inneemt.

„Geluk is de echo van de opbeurende woorden, welke wij spreken”. De beloning is voor hem, die onze lasten verlicht, ons moed inspreekt en ons het gevoel geeft, dat wij in de wereld nog nuttig zijn.

„Wilt gij vrienden maken? Wees er dan zelf een. Verwerp u vrienden door ze te verdienen. Kweek aangename omgangsvormen aan en een van de prijzen is een vriend. En een vriend is iemand, waar niemand buiten kan. Niemand is volkomen onafhankelijk. Wij groeien door de trouw van onze vrienden, die ons prijzen en altijd wèl van ons spreken. Rijk is hij inderdaad, die een vriend heeft en van die vriend de glimlach en het bemoedigende knikje en goedkeurende gebaar ontvangt, die inspireren als een zegen van de hemel. De inspiratie

die zulk een vriend u geeft, is niet met geld te betalen. Een oneerlijk mens wordt er eerlijk door, hij wordt een held, hij wordt een heilige. Het is de handelwijze van de rechtvaardige met de rechtvaardige, de oprechte met de oprechte, kortom: de mens met de mens.

Hij, die zich verheugt over het succes van anderen, zal zelf succes hebben. Benijd uw buurman zijn fraaie huis niet; het verhoogt de waarde van uw eigen bezit en het succes van uw buurman kan soms uw eigen rijkdom vergroten, of ge het weet of niet. Help hem zoveel mogelijk. Uw karakter en uw persoonlijkheid worden erdoor versterkt, zo niet meer. Vriendelijk, medegevoelend en edelmoedig zijn in de omgang met onze medemensen werpt vruchten af.

Vriendelijkheid is een van die kleinigheden, die een klein mens groot helpen maken. Zij is een van de tanden van de tandraden van ons persoonlijk mechanisme. Wanneer die tand ontbreekt, ontstaat een wanklank en wordt de werking van het gehele mechanisme nadelig beïnvloed. En geldt dit niet evenzeer voor beleefdheid, bedachtzaamheid en sympathie en vele andere deugden? Zij zijn bijna te gewoon om over te spreken, maar toch doen zij hun werk.

Zij verhogen de aantrekkelijkheid en de persoonlijkheid van een mens. Zij beslissen in hoge mate over succes of mislukking, over het hebben van vrienden of geen vrienden.

Iedereen behoort onzelfzuchtigheid aan te kweken; het is groot edelmoedig te zijn ter ondersteuning van een goede zaak; meer

groot ook edelmoedigheid te paven aan vriendelijkheid en blijmoedigheid, maar nog groter is het verdraagzaam te zijn in het oordeel over een zwakke broeder.

Wij weten allen, dat het gemakkelijk is goed gehumeurd, gelukkig en zonnig te zijn en de wereld door een rose bril te bezien, wanneer wij bezig zijn onze luchtkastelen te bouwen. Dat is goed zo; deze luchtkastelen zullen eens werkelijkheid worden, indien wij met de voeten op de grond blijven en voor die kastelen een stevige fundering maken.

Het is niet moeilijk enthousiast te zijn, wanneer alles goed gaat, maar laat nu eens iets gebeuren, waardoor al onze plannen in duigen vallen, weg is de zonnigheid en de atmosfeer is totaal veranderd; het ziet er maar droef uit in de wereld, er is niets meer goed en wij vinden dat wij volkomen het recht hebben om te snauwen, met een gezicht rond te lopen als een onweerswolk en iedereen die wij tegenkomen het gevoel te geven dat zij net van een begrafenis terugkomen. Wanneer de dingen verkeerd gaan, moeten wij wat wilskracht oefenen en ons dit herinneren:

Hij is eerst een man,

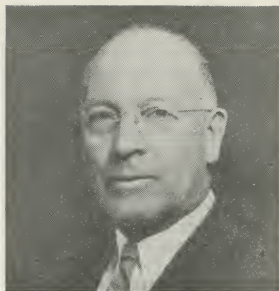
Die, al loopt de zaak verkeerd,
Toch steeds nog lachen kan.

Het mens worden gaat met smart gepaard. De mens, die nimmer tegenstand te bevechten had, is een kasplant. Moeilijkheden en hindernissen moet hij overwinnen, dat maakt hem sterker. De stormen der eeuwen maakten de jonge eik tot een krachtige boom. De stormen van smart, teleurstelling en ontberingen maken de mens.

TEKENEN DES TIJDS

*Toespraak tijdens de 121ste jaarlijkse
algemene Conferentie op 6 April 1951
door President Le Grand Richards,
Presiderende Bisschop.*

*

LE GRAND RICHARDS
Presiderend Bisschop der Kerk

Mijn broeders en zusters, ik voel mij nederig, terwijl ik hier voor u sta, maar toch ook dankbaar jegens de Heer, dat ik tot Zijn volk en tot Zijn grote Kerk behoren mag. Ik wil gaarne eerst uitdrukking geven van de genegenheid, die het gezin van mijn vader en ik, mijn vrouw en kinderen onze waardige President toedragen. Hij is een groot vriend van ons geweest en wij hebben hem liefgehad en we hebben hem geëerd in zijn hoge en heilige roeping als President van de Kerk. Ik bid de Heer, dat Hij het zo leide, dat hetgeen ik vanmiddag zeggen zal, moge helpen om anderen te inspireren om dichterbij Hem te willen leven en Zijn geboden te onderhouden en te helpen Zijn Koninkrijk hier op aarde op te bouwen.

Enige weken geleden werd ik door een jonge vrouw opgebeld, die mij te spreken vroeg. Toen zij op mijn bureau kwam, zat ze eerst een tijdje te huilen en toen zei ze: „Ik voel mij zo beverig“.
„Dat geeft niets hoor“, zei ik.

Toen ze zich een beetje had hersteld, zei ze: „Bisschop, wat is er tegenwoordig eigenlijk nog voor jonge mensen te vinden in deze wereld? Wij zijn in oorlog; men roept alle jonge mannen op, en het lijkt er op, of er een nieuwe grote oorlog op komst is. — Wat hebben de jonge mensen nu nog over om voor te leven?“

Ik keek haar enige tijd aan en zei: „Heb je ooit over de andere kant van de geschiedenis gedacht?“

Zij zeide: „Welke kant?“

„Herinner je je de geschiedenis van de twee emmers“, vroeg ik, „die beide in de put werden neergelaten? Toen de ene naar boven kwam, zei ze: „Dit is een koude en nare wereld. Het doet er niet toe hoeveel keren ik vol boven kom, ik moet toch steeds maar weer leeg naar beneden.“

Toen lachte de andere en zeide: „Dat is voor mij geheel anders, het doet er niet toe hoeveel keren ik leeg naar beneden moet, ik kom steeds weer vol naar boven. Ik zei: „Heb je je ooit gerealiseerd, dat je van al de miljoenen

kinderen van de Vader tot de meest bevoorrechten behoort? Je bent bevoorrecht te leven in de Bedeling van de Volheid des Tijds, waarnaar de profeten van ouds hebben uitgezien, waarin meer waarheid op de aarde geopenbaard is, dan in welke vroegere bedeling in de wereldhistorie ook, en waarin wij zegeningen en levensgeluk genieten, die enige jaren geleden zelfs door koningen niet werden genoten. Heb je ooit aan die kant van de geschiedenis gedacht?"

En vóór zij wegging, wist ze, dat achteraf de wereld mogelijk toch niet zo koud en naar was, als ze haar te voren toegeschenen had. Ik zei: „Ga maar weer gewoon je gangetje, leef goed en verlies de moed niet en denk niet, dat het leven de moeite van het leven niet waard is. Of je leeft of sterft, dan wel kort of lang leeft, is van geen enkel belang voor het succes of het falen van je leven; het gaat er slechts om, hoe je leeft. En als we alleen maar goed leven, doet het er niet toe of de tijd kort of lang is; we behoeven ons daarom generlei zorgen te maken.”

Terwijl ik over dit gesprek nagedacht, gingen mijn gedachten gelijktijdig naar de woorden van de Zaligmaker. Bij een bepaalde gelegenheid kwamen de Farizeërs en Sadduceërs tot Hem en verzochten Hem om een teken uit de hemel te vragen. Jezus zeide toen tot hen: „Als het avond geworden is, zegt gij: ‚Schoon weder, want de hemel is rood‘; en des morgens: heden onweder, want de hemel is droevig rood. Gij huichelaars, het aanschijn des hemels weet gij wel te onderscheiden en kunt gij de tekenen des tijds niet onderscheiden?"

(Matth. 16 : 2, 3).

Als de wereld de tekenen des tijds kan onderscheiden, zou het niet moeilijk voor haar zijn te begrijpen, dat de God van Israël begonnen is een prachtig werk te doen en een wonder onder Zijn volk op aarde te verrichten en dat er een koninkrijk is gevestigd, dat uiteindelijk bestemd is om de gehele aarde te omvatten.

En het zal dit kunnen doen, omdat het Gods werk is en geen mensenwerk.

Toen ik president was van de Zending in de Zuidelijke Staten schreef één van onze zendelingen uit Florida het volgende: „President Richards, ik heb over de tekenen van de komst des Heren gelezen; als de zon wordt verduisterd en de maan haar glans verliest en de sterren van de hemel vallen, dan zal dus iedereen weten, dat Hij spoedig komt”.

En ik schreef hem terug: „Mischien zal iedereen het weten. De kranten zullen wellicht over een groot natuurverschijnsel aan het firmament schrijven, over een verplaatsing van planeten, die deze consternatie zou hebben veroorzaakt en geleerden zullen eveneens hun verklaring moeten geven en tenzij ze geloof hebben in de Levende God, en tenzij ze, zoals Jezus zeide, de tekenen des tijds kunnen lezen, zullen ze toch niets begrijpen van wat er in de wereld bezig is te gebeuren. Indien de bewoners van deze aarde de kennis en de macht hadden de tekenen des tijds te lezen, zouden ze weten, dat de Here reeds veel meer gedaan heeft, dan de verduistering der zon of der maan of het laten vallen van sterren; want datgene, wat Hij heeft verricht met de vestiging van Zijn koninkrijk op de aarde in

deze laatste dagen en de onzichtbare kracht, welke in de wereld aan de vervulling van Zijn doeleinden werkt, vormen grotere tekenen, dan welk verschijnsel ook waarover wij lezen in verband met de tekenen van Zijn komst. Nu wil ik voor u getuigenis afleggen, dat ik weet dat God Zijn Werk begonnen is, als een deel daarvan, met vergaderen van het verstrooide Israël, precies zoals Moroni aan de Profeet Joseph mededeelde, nog vóór er een kerkorganisatie bestond, of enige vorm van priesterschap of macht om in de naam des Heren te handelen.

De Engel Moroni deelde aan de profeet Joseph mede, terwijl hij de woorden van Jesaja aanhaalde, dat de Heer het verstrooide Israël zou verzamelen en het verspreide Juda zou vergaderen en een banner voor de naties zou oprichten. Nu, heeft Hij dit alles niet gedaan? Laten wij eens beschouwen wat er reeds hier, in de bergvalleien, als deel van de vervulling van de beloften, die de Heer via Zijn profeten van ouds heeft gedaan, is geschied; hoe Hij zou zorgen dat het water van omhoog uit de grote meren zou stromen en hoe dan deze rivieren de woestijnen zouden bevloeien (en als u zich naar Idaho begeeft en die grote kanalen van de Snake Rivier aanschouwt, zult u zien, dat die kanalen breder zijn dan de gemiddelde rivier) en hoe de wateren zouden ontspringen uit droge plaatsen. Toen ik laatst in Arizona was, zag ik pijpleidingen van minstens 60 cm. diameter, waardoor dag en nacht volop water stroomde en toen ik dit zag, zei ik tot mijzelf, dat dit alles reeds door de profeten werd

gezien, toen de Heer door hun mond verkondigde, dat Hij de wildernis zou veranderen en zou doen bloeien als een roos. En heden leven wij in de tijd van de vervulling.

En verder zeide Hij, dat Hij de dochteren van Israël zou doen samenkomen en zij zouden zingen op de hoogten van Zion en waar ter wereld is er iets, dat daarmee beter vergeleken kan worden dan de zang uit deze Tabernakel, vanwaar week na week gedurende een twintigtal jaren radio-uitzendingen van het tabernakelkoor hebben plaats gevonden?

Uit welke school kunt u een groep personen verzamelen, die deze groep hier vandaag evenaart? (Ik bedoel hiermede het gemengde koor van de Brigham Young Universiteit, dat de muziek van deze conferentie verzorgt).

God zegene de jeugd van Zion. Zij volgen het voetspoor, de voetstappen van hun ouders. Zij hebben de Kerk lief en hebben een getuigenis van de goddelijkheid daarvan; dit weet ik door mijn voortdurend contact met deze jonge mensen.

Lees de woorden van Jesaja, waar hij het huis des Heren in de laatste der dagen in de toppen der bergen gevestigd ziet en hij zag, dat alle volkeren daarheen zouden trekken en zouden zeggen: komt, laat ons opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God van Jacob en Hij zal ons leren van Zijn wegen en wij zullen wandelen in Zijn paden. (Jes. 2 : 3).

Heeft dit ooit tevoren in de wereld plaats gehad? En als de Here nu op het punt staat te komen, hetgeen naar Zijn eigen aankon-

diging, in deze laatste der dagen zou geschieden om Zijn koninkrijk op aarde te vestigen, zouden wij dan van deze belofte geen vervulling verlangen? En dan gaat Jesaja verder en vertelt ons, wanneer dat tijdstip zijn zal, want hij voegt er aan toe:

En Hij zal richten over de naties en bestraffen vele volken en zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkel; het ene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zullen geen oorlog meer leren.

(Jes. 2 : 4).

Reeds van het ogenblik, dat ik een kleine jongen was, werd ik iedere keer getroffen, als ik de woorden van Johannes op het eiland Patmos hoorde, waar de stem uit de hemel zegt: „Kom hier op, en Ik zal u tonen, hetgeen na dezen geschied moet.”

(Openb. 4 : 1).

Dan zegt Johannes verder:

„En ik zag een andere engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige evangelie om te verkondigen aan degenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk,

Zeggende met een grote stem: Vreest God en geeft Hem heerlijkheid; want de ure Zijns oordeel is gekomen; (en aanbidt Hem, die de Hemel en de aarde en de zee en de fonteinen der wateren gemaakt heeft).

(Openb. 14 : 6, 7).

Ik heb altijd begrepen, dat de komst van de engel met het eeuwige Evangelie (en er kan gen ander zijn) zou voorafgaan aan het grote oordeel des Heren. U zult zich herinneren, dat toen

Jezus op de Olijfberg was, Zijn discipelen tot Hem kwamen en dat Hij hen verkondigde, hoe de tempel zou worden afgebroken en dat geen steen op de andere zou blijven staan. Zij zeiden toen:

„Zeg ons wanneer deze dingen zijn? en welke zal het teken zijn van Uw (toe-)komst en van de voleinden der wereld?”

(Matth. 24 : 3).

Hij ging voort hen te vertellen van de oorlogen en de vernietigingen, die over de naties zouden komen, en dat er rampspoeden zouden komen, ongekend sinds de schepping en waarvan tot het einde toe verder niets bekend zou worden.

Degenen van ons, die weten hoeveel mensen gedurende de laatste oorlog werden gedood, weten, dat we hebben geleefd in een tijd, waarin beproevingen in een tot nu toe ongekende mate over de wereld kwamen. Natuurlijk weten we niet precies, wanneer het einde zal zijn of zelfs of wij dit einde reeds hebben bereikt of niet. Als een ander teken predikt de Zaligmaker het volgende:

„En dit Evangelie van het Koninkrijk zal worden gepredikt in de gehele wereld tot een getuigenis alle volken, en dan zal het einde komen”.

(Matth. 24 : 14).

Een vriend van mij zond mij laatst een krantenknipsel uit Los Angeles. Het geeft een overzicht van de groei van verschillende kerken. Hierin staat: „De Mormoonse Kerk, die een groot deel van haar energie aanwendt in het zendingsveld, is een van de snelst groeiende kerken ter wereld.” — hier staat niet „in de Rocky Mountains”, maar „ter wereld”. Hoe zal het Evangelie in de ge-

hele wereld kunnen worden gepredikt als een getuigenis tot alle volken, zonder een zendings-systeem als dat wij in de kerk hebben. Voor mij is dit een der schoonste scheppingen, welke de wereld ooit heeft voortgebracht: denk er eens aan, dat de Kerk de zendingen bij duizenden kan uitzenden en zij daartoe niet behoeven te worden betaald.

Enige weken geleden kwam een zuster op mijn bureau om mij over haar zoon-zending te spreken en ze zeide: „Bisschop, ik heb een zoon in Zwitserland, een dochter in de Zending van de Grote meren (Wisconsin & Michigan). Hier is mijn laatste zoon.” Zij was niet erg goed gekleed. Ik keek haar eens aan en vroeg: „Zuster, kunt u zich dat wel voorloven?” Zij zeide: „We zullen er wel wat op vinden”.

Dit is de soort van geloof, die de boodschap van het Evangelie in elk land en elk klimaat brengt. En dit soort van geloof is steeds van het begin af in deze Kerk aanwezig en zal daarin blijven, omdat het Gods werk is en omdat die onzichtbare kracht, welke dat werk in gang brengt, steeds zal blijven doorwerken.

Wanneer u een artikel leest, zoals ik zo juist uit die krant uit Los Angeles aanhaalde, is het voor u niet moeilijk te begrijpen, wat Daniël zag, toen hij de droom van Nebucadnezar uitlegde: hij zag toen dat de God des Hemels in de laatste der dagen een koninkrijk zou stichten, dat als een kleine, zonder handen uit de rots gehouwen steen naar beneden zou rollen en op de koninkrijken der wereld vallen en deze alle vernietigen; deze kleine steen zou

een grote berg worden en de gehele aarde omvatten.

Waarom zal het een grote berg worden? Omdat het gegrond is op eeuwige waarheid!

En God legt in de harten van Zijn kinderen een bereidheid om de waarheid te prediken, omdat Hij zelf de gevoelens der menselijke ziel schiep, totdat deze waarheid over alle koninkrijken der wereld zal triomferen.

In Florida predikte één van onze jonge zendingen over dit onderwerp in een van onze vergaderingen. Aan het slot van de vergadering stond ik aan de deur om allen een hand te geven, toen een predikant zich aan mij voorstelde. Hij zeide: „U denkt toch niet in ernst dat deze kleine steen de Mormoonse Kerk is, niet waar?”

Ik zei: „Waarom niet?”

Hierop zei hij: „dat kan het niet zijn”.

„Nu, waarom dan wel niet?”

Hij zei: „Omdat men nu eenmaal geen koninkrijk zonder koning kunt hebben. En u heeft geen koning en dus heeft u geen koninkrijk.”

„Vriend”, zei ik, „U las niet ver genoeg. Leest u eens het zevende hoofdstuk van Daniël, en daarin zult u vinden, dat Daniël iemand zag, die gelijk de Zoon des Mensen in de wolken verscheen en dat aan hem macht en heerlijkheid werd gegeven en dat alle volkeren, natiën en talen hem zouden dienen; zeg mij nu, hoe kan Hem een koninkrijk gegeven worden, indien dit rijk niet tevoren voor hem is bereid? Mogelijk wilt u weten, wat er van dat koninkrijk terecht zal komen. En indien u nog wat verder wilt lezen, zult u zien, dat Daniël zeide:

„Maar de Heiligen van de Allerhoogste zullen dit Koninkrijk ingaan en het voor eeuwig bezitten.” En alsof dit nog niet lang genoeg is, voegt Daniël er aan toe: „Voor eeuwig en altijd.”

Dat is het waar de Laterdaagse Heiligen voor werken. Dat is het werk, dat zij te doen hebben. Dat is de zegening, die de Here voor hen heeft bewaard. En er is geen macht onder de hemel, die de groei van het koninkrijk kan tegenhouden, omdat het Zijn koninkrijk is en Hij dit rijk wil leiden naar diens uiteindelijke bestemming. Het is de enige keer in de wereldgeschiedenis, dat God een werk op gang heeft gebracht met de belofte, dat het uiteindelijk alle machten en koninkrijken dezer wereld zou overwinnen en eeuwig zou blijven bestaan.

Mijn spreektijd is voorbij. Voeg er dit nog in uw eigen gedachten aan toe, dat de komst van Elia, de profeet, voor de grote en verschrikkelijke dag des Heren komen moest, omdat, indien het werk van Elia zou ontbreken, de gehele aarde bij de komst van de Here totaal verwoest zou worden. Voeg er nog bij het te voorschijn komen van het Boek van Mormon, de schriftuur, die door de Heer bestemd was aan de Bijbel gelijkwaardig te zijn, om daarbij gevoegd, tot één harmonisch geheel in Zijn hand te worden samengesteld. Herinner u voorts de

verklaring van Paulus, dat de Heer de geheimen van Zijn wil had bekend gemaakt en dat Hij in de Bedeling van de Volheid des Tijds alle dingen, zowel in de hemel als op aarde tot één geheel zou samen brengen. Er is in de wereldgeschiedenis nooit een poging gedaan om dit doel te bereiken, althans volgens onze huidige kennis, tot na de komst van Elia, met zijn „grote verzegelende macht om de afgestorvenen te kunnen binden, want zoals Paulus zeide, „want zij kunnen zonder ons niet volmaakt worden, noch wij zonder hen.”

Nu, broeders en zusters, indien uw jongens en meisjes zich bezorgd maken over wat van hen worden zal, laat hen dan in de diepten van hun ziel een getuigenis trachten te verwerven van de waarde van het voorrecht in de bedeling van de volheid des tijds te mogen leven, waarin God begonnen is Zijn prachtig werk te doen en een wonder te verrichten, zoals Hij dat beloofde te zullen doen; en laat ons niet zijn gelijk de huichelaars: Gij weet het aanschijn des hemels wel te onderscheiden, maar gij kunt de tekenen des tijds niet onderscheiden?”

God helpe ons de tekenen des tijds te leren onderscheiden, dit bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

*Niemand heeft ooit een berg beklommen door
er naar te kijken.*

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige-jeugd.

Redactie adres:
LAAN VAN POOT 292
DEN HAAG

NICO's vlieger

„Nee Moe, ik heb het niet”, zeide Nico, als hij zijn zakken binnenste buiten keerde.

„Welnu” — zei Nico's moeder, met een raadselachtig gezicht. „Ik ben er zeker van dat ik nog gisteren een kluwen touw in deze lade deed, en nu is die er niet.”

„U kan toch zien dat ik het niet heb,” zei Nico, als hij naar de dingen wees die hij uit zijn zak gelegd had. Daarna stak hij de rommel weer in z'n zak, nam zijn trui en ging naar buiten om zich gereed te maken voor de vliegerwedstrijd welke die middag gehouden zou worden.

Nic was pas een heel klein eindje van huis en terwijl hij door een hek kroop, vond een belangrijk gesprek plaats. Het was tussen Nic en zijn geweten. Zijn geweten zeide, „je hebt een leugen verteld”.

„Maar ik had de kluwen touw niet bij me”, antwoordde Nic.

„Maar, je hebt het gehad; jij wist waar het was,” zeide zijn geweten. „Moeder vroeg me alleen maar, of ik de kluwen touw had: En ik zei dat ik het niet had — en, en dat is de waarheid. Toen op dat ogenblik had ik het niet bij me.” redeneerde Nic. „En als ik er klaar mee ben, ga ik het direct weer terug doen waar moe het kan vinden.” Daarna haastte hij zich verder.

Spoedig begonnen jongens zich vanuit de hele omgeving te verzamelen — een-bij-een. Wim Mulder was er ook, ze konden niet buiten hem doen; hij zou de scheidsrechter wezen.

Nu stonden ze allen met hun vlieger op een rij. De scheidsrechter gaf hun op het laatste ogenblik nog een paar regels over wat eerlijk en wat oneerlijk was. Daarna gaf Wim een flinke schop tegen een oude tobbe, die als bel moest dienen — en toen begon de wedstrijd!! Hoe ze het klaar speelden niet over elkaars voeten te vallen, zonder te tuimelen, weet ik niet. Want hun voeten gingen vooruit maar moesten achter zich kijken of de vliegers opgingen.

„Daar gaan er al twee op”, riep scheidsrechter Wim, „en nu komt die van Nic, maar..... kijk.....; Nic's vlieger neemt een duik, rechtstreeks naar de grond.”

„Staart te lang”, zei Nic, opgewonden, terwijl hij er een 30 cm. aftrok. Meteen was hij weer in de wedstrijd terug, maar was een beetje achter geraakt. Daarna kwam een windvlaag, die zijn vlieger hoog in de lucht nam. Doordat hij plotseling zo snel omhoog ging, kon Nic het touw niet zo vlug afrollen, waardoor de kluwen in de war kwam. Toen kwam er een harde windstoot en het touw brak. De vlieger dwarlerde nog wat door de lucht en kwam toen aan de andere zijde van het prikkeldraad neer. Toen was Nic voorgoed uitgeschakeld.

Wat moest hij nu beginnen met de kluwen touw, die hij zo gauw mogelijk terug zou brengen? Het raakte om onkruid en distels en ik weet niet wat meer gewikkeld. Nic verzamelde het zo goed als hij kon, nam de restjes van z'n vlieger mee en kneep er zo ongezien mogelijk tussen uit.

Hij liep met gebogen hoofd verder — wat moest hij nu doen. Zou hij het weer in de lade terug leggen en niets zeggen? Nee, iedereen kon direct zien dat het gebruikt was. En als hij z'n moeder zou vertellen wat hij gedaan had, dan werd hij natuurlijk gestraft. Daarom, wat moest hij doen?

„Nico”, riep z'n moeder, die in de tuin aan 't wieden was, „wat heb je daar in je handen?”

„Nu kan ik er niet meer uitkomen,” dacht Nic bij zichzelf, daarom vertelde hij zijn moeder de geschiedenis van het begin tot het einde. Hij wist nu zeker dat de straf zou komen, maar zijn moeder bleef kalm doorwerken.

Ten slotte zei ze: „sinds ik een jong meisje was, heeft de Satan geprobeerd om jongens en meisjes te doen geloven, dat een klein jokketje er niet op aan kwam en dat, zolang zij uit de narigheid konden blijven, zonder werkelijk een leugen te spreken, alles in orde was.

Maar een leugen blijft een leugen, of hij enkel wordt uitgesproken of ook wordt uitgevoerd. Ik ben blij dat je me ten slotte de waarheid hebt verteld. Nu kunnen we weer op nieuw beginnen. En van die tijd af zag Nic als hij wou gaan liegen een kluwen ineengekraaid touw in zijn verbeelding, die hem er aan herinnerde dat het altijd beter is de waarheid te spreken.

In de ongelofelijke jaren van onderzoekingen en veroveringen die onmiddellijk volgden op het bekend worden van de ontdekking van de uitgestrekte vastelanden in de Westerse Zeeën, werden nieuwe soorten levensmiddelen en lekkernijen door de onverschrokken veroveraars op de Europese tafels ingevoerd, welke veroveraars, met het oog op de uitgestrekte mogelijkheden hiervan, deze producten hadden verzameld bij:

De „EERSTE” Amerikaansche Boeren.

De hedendaagse mens is veel dank verschuldigd aan de Roodhuid van vroegere tijden, voor vele van de producten en niet weinige van de lekkernijen, welke hij op het ogenblik geniet en welke allemaal afkomstig zijn van de Nieuwe Wereld en door het geweld van de voor-historische Indiaanse boeren tot volmaaktheid werden opgevoerd.

Inderdaad bestaat ongeveer 5/7 gedeelte van ieder typische Amerikaans banket uit voedingsmiddelen, waarvan de oorsprong terug te brengen is bij de Amerikaans-Indiaanse landbouwers.

Maiskolven zouden een onbekende gang op het menu van de lekerbek zijn, indien niet de oorspronkelijke Indiaanse boeren zich zoveel moeite hadden getroost om dit sappige voedsel uit het wilde Mexicaanse gras, teocintli genaamd, op te kweken. Hoeveel tijd ze nodig hadden om tot dit uiteindelijke resultaat te komen, laat zich niet met nauwkeurigheid vaststellen.

Er wordt beweerd, dat de oerbewoners meer maissorten kenden dan wij vandaag bezitten en het schijnt, dat mais de allereerste graansoort was, die geschikt is gemaakt voor menselijk gebruik. De Indianen pasten de verschillende soorten aan bij het klimaat waarin ze werden gekweekt en hadden een graansoort in Canada, dat in drie maanden rijp was, hetgeen bewonderens-

waardig goed overeenkwam met de korte groeiperiode in Canada; en in de streken van Texas kweekten zij een soort, die in 5 maanden tot volle wasdom kwam. Door proefnemingen met verschillende soorten ontstonden ongewone harde en zachte granen, en zij genoten van het bekende „popcorn” reeds verschillende lange eeuwen, voordat het knap-

De „Ierse aardappel” is in werkelijkheid niet meer Iers dan Montezuma was. Pedro de Cieza de Leon, een Europees reiziger, is waarschijnlijk de eerste blanke die een aardappel gezien heeft toen hij in het jaar 1538, gedurende een expeditie naar Columbia, deze ontdekking maakte.

pen en knetteren hiervan de aanvullende begeleiding uitmaakte voor het film-melodrama van de blanke mens. Zo is ook het Amerikaans gebruik van de geurig-verpakte kauwgom eigenlijk een oeroude gewoonte. De Indianen van Midden-Amerika kauwden op een substantie, die het veerkrachtige bestanddeel van onze tegenwoordige kauwgom uitmaakt, en zij deden dit enige generaties voordat de Noord-Amerikaanse fabrikanten zich de mogelijkheden hiervan realiseerden. Men heeft zelfs vastgesteld, dat het best mogelijk is, dat de landbouwkunde haar oorsprong heeft gevonden op het vasteland van Amerika en zich door Azië over Europa heeft uitgebreid. In ieder geval was het zeker, dat de Amerikaanse Indiaan al vergevorderd was in de landbouw toen Columbus voet aan wal zette op de Bahama-eilanden op 12 October 1492. Hij verwachtte daar terecht te komen onder barbaren, maar in plaats daarvan vond hij een ras, dat vergevorderd was in verschillende landbouwbezigheden, die verscheidene vreemde en overheerlijke levensmiddelen opleverden.

De Ierse aardappel is in werkelijkheid niet meer Iers dan Montezuma was. Pedro de Cieza de Leon, een Europees reiziger, is waarschijnlijk de eerste blanke, die een aardappel gezien heeft toen hij in het jaar 1538 gedurende een expeditie naar Columbia deze verrukkelijke tractatie op het inheemse menu ontdekte.

Hij beschreef deze als een soort „truffel”. Spaanse schepen namen later enige van de witte knollen mee naar Europa. In Duitsland vindt men dit woord „truffel” nog in de benaming terug („Kartof-

fel”). Ierland heeft de aardappel met geestdrift als een uitstekend vervangingsmiddel voor haver-mout ingevoerd, hetwelk in die tijd het hoofdvoedsel van het land uitmaakte.

Ierse emigranten naar Noord-Amerika voerden de aardappel daar in 1719 in, waar de eerste aanplant in Londonderry, New Hampshire, geschiedde, nadat de aardappel eerst een vreemde omzwerving over het Oostelijk halfrond had afgelegd.

De tomaat, die eens de „liefdesappel” werd genoemd is een andere belangrijke bijdrage aan ons menu, die de roodhuiden reeds lang kenden voordat hij hier in het beschaafde Europa werd ingevoerd. Hoewel het vreemd mag schijnen werd deze vitamine-rijke „bes” nog in de negentiende eeuw door de meesten beschouwd als een giftige pronkplant, die nu en dan werd gebruikt als een sierheester, maar waarvan de prachtige vruchten nooit werden gegeten. Misschien was deze veronderstelling gebaseerd op het feit, dat zowel de tomaat als de aardappel beide afstammelingen zijn van de dodelijke nachtschadenfamilie.

De bezadigde Indiaan zou zijn voorhoofd hebben gefronst, als hij de gedragingen en de handelingen van de tegenwoordige Amerikaanse blanke zag, die bij de viering van het Allerheiligenfeest gebruikelijk zijn, maar toch plantte hij reeds kalebassen, zowel als pompelmoezen en klimbonen tussen de korenrijen (deze kalebassen en pompelmoezen worden bij genoemd feest als attributen voor verschillende doeleinden gebruikt).

Nog heden ten dage kan de loop van oude kanalen worden vast-

gesteld in de vroegere landbouwstroken van de Indianen en dit levert een bewijs, dat het toepassen van irrigatie om de opbrengst van de oogst te vergroten, toen reeds in gebruik was.

Hoewel ook katoen in de Oude Wereld in vroegere tijden bekend was, werden enige van de beste tegenwoordige soorten door de Amerikaanse Indianen ontwikkeld. De katoen vervaardigd door de Mava's en de Mexicaanse Indianen was zo fijn van weefsel, dat de Spanjaarden dachten, dat het zijde was; en de vezel was zo sterk, dat het diende ter opvulling van een wapenrusting.

En wat zouden de Amerikaanse ijssalons en „milkbars” moeten beginnen, zonder het gebruik van chocolade, waarmee ze zoveel van hun lekkernijen garneren? Dergelijke specialiteiten als „norico's” en warme chocolade met slagroom vinden hun oorsprong bij de geurig schuimende „choclatl”, die een geliefkoosde drank was van de oude Azteken, want het waren de Indianen, die de cacao boon het eerst verwerkten, welke de vrucht was van een inheemse plant, die in tropisch Amerika en West-Indië groeide. Vele van de medicinale kruiden, die vandaag worden gebruikt werden door de Amerikaanse Indianen ontdekt en voor het eerst toegepast, zoals „ipecac” (braakmiddel), „cascara” (laxeermiddel), „kinine” (koortswerend-middel) en perubalsem.

Cocaïne wordt onttrokken aan coca, een andere inheemse plant van Zuid-Amerika, waarvan de medicinale en verdovende eigenschappen aan de Indianen volkomen bekend moeten worden geacht.

Het is heel waarschijnlijk, dat een

behoorlijk aantal planten, gewassen en zelfs onkruiden, waarop de moderne mens door zijn zoeken naar synthetische middelen geen acht slaat, op heilzame wijze door de Indianen werden gebruikt, zoals „malva” een onkruid van Mexico, dat eens als voedingsmiddel diende voor de vroegere Azteken en waarvan bekend is, dat het alles bevat wat voor het menselijk lichaam nodig is. Hun kennis over zekere geheimzinnige „wondermedicijnen” was heel groot.

De Incas van Peru verzegelden de graven van hun leiders met een soort lijm, waarvan de meest gevorderde wetenschappelijke laboratoria niet in staat zijn geweest de samenstelling te analyseren of opnieuw tot stand te brengen. Vreemde kleiballen, gevuld met een geheimzinnig grijs poeder werden in deze graven gevonden, en bij ontleding bleken zij wonderbaarlijke eigenschappen te bevatten. Het aftreksel leverde op de z.g. „Furidine” een geneeskrachtige thee, die reeds eeuwen geleden door de Indianen werd gebruikt, en het is eerst in de laatste tijd dat de scheikundige van deze atomen-eeuw tracht deze thee te produceren.

„Vegecarsal imide” een eigenaardige teelaarde met veel mineralen, was, op ingewikkelde manier vermengd met humus, voor de Indische boer het middel om zijn grond vruchtbaar te maken.

Deze vlijtige, vindingrijke landbouwers van vroegere tijden, bewerkten de grond en losten de geheimen van de plantengroei van het Amerikaanse vasteland op, van welke bijdragen voor de hedendaagse wetenschap slechts veel te weinig bekendheid bestaat.

Zr. A. O.

„De Ster”

Verwantschap van GEESTEN

door

President Stephen L. Richards

*

(Radiotoespraak, aangekondigd als „Preek” in de Radio-Kerkdienst over de zender K.S.L. en de Columbia omroep op Zondagmorgen 8 April 1951 om 08.30)

STEPHEN L. RICHARDS

De verantwoordelijkheid, die rust op de schouders van hem, die uitgenodigd is, om mede te werken aan een programma van de „Omroepkerk” van de Columbia Omroep, is zeer groot. Deze uitzending is bedoeld een tijd van godsdienstoefening te zijn — een uitnodiging aan de gehele luisterende natie, om de wereldse zaken een ogenblik te laten rusten en na te denken over Gods wegen. Het opwekken tot een dergelijke godsdienstige overdenking is een taak, welke ik met de diepste ootmoed aanvaard, omdat ik er mij van bewust ben, dat meer de geest dan het verstand moet worden beroerd om gevoelens van heilige eerbied in de ziel op te wekken. Indien U en ik, vrienden, in een niet te grote vergadering bijeen zouden zijn, zou de taak veel eenvoudiger zijn. Onze persoonlijkheden zouden dan op elkaar reageren; wij zouden dan zeggen: „Wij voelen elkaars geest aan”, en wellicht zouden er gemeenschappelijke stellingen tussen ons kun-

nen worden gelegd. Zou zelfs dit „aanvoelen van elkaars geest” niet juist de kern zijn van onze gezamenlijke godsdienstoefening? Het is waar, dat de verklaring van het woord en de vermaning een plaats — zelfs een zeer belangrijke plaats — innemen in godsdienstoefeningen, maar ik betwijfel of er iets is dat meer bijdraagt tot onze geestelijke opheffing en ook tot het nemen van goede besluiten, dan de prikkel, welke uitgaat van een gemeenschap tussen verwante geesten. Ik geloof, dat Gode het ook zo heeft bedoeld. Wij zijn allen Zijn geesteskinderen in een vóórsterfelijk leven. Wij komen op de aarde „om een vleselijk tabernakel op ons te nemen”. In het aardse leven zijn wij in hoge mate de schepselen van onze omgeving, maar we verliezen nooit geheel en al onze geestelijke oerkern. Misschien stond Shakespeare hiervan iets voor ogen, toen hij een van zijn beroemde figuren liet zeggen: „Dat de Godheid vaak

verkneedt en vormt, wat wij slechts ruw ontwerpen." (Hamlet, 5e bedrijf, 2e toneel).

Men vertelt ons, dat de Geest van God altijd met de mens strijd en dat het de geest van de mens is, welke daarop reageert naarmate de gevoeligheid van de geest niet is verzwakt of vernietigd door onwetendheid of door inbreuken op haar bestaansvoorwaarden. Het valt te betwijfelen, mijn broeders en zusters, of er in de familie van onze Eeuwige Vader iets belangrijker en onmisbaarder is voor een vredige gemeenschap, dan de erkenning en het aanvaarden van verwantschap tussen de geesten der mensen.

Hierin ligt een degelijke, begrijpelijke basis voor geestelijke broederschap in de wereld. Het leek mij immer zeer moeilijk om broederschap te vestigen zonder het vaderschap. Natuurlijk zullen zij, die almachtig God erkennen als Schepper van het heelal, geen enkele moeilijkheid hebben Hem eveneens te zien als de Vader van alle mensen — „Onze Vader die in de hemelen is". Hoe zou Hij „Onze Vader" kunnen zijn, indien Hij niet te voren de Vader van onze geesten ware geweest, en het onsterfelijke gedeelte in ons zou hebben voortgebracht?

Het is betreurenswaardig, dat sommige mensen, die deze waardige heilige verwantschap schijnen te zijn vergeten, Zijn heilige Naam misbruiken en Christus lasteren. Denkt U, dat een zoon zijn vader kan vloeken en hem toch liefhebben?

Sommigen zullen zeggen, dat deze vóórscbepping van geesten te realistisch wordt gezien, omdat aan de Vader een persoonlijkheid wordt toegekend, welke in strijd

is met de etherische natuur van God, zoals die soms aan Hem wordt toegeschreven.

Denkt U niet, vrienden, dat, voor wat betreft de verklaring van deze uiterst belangrijke verwantschap van de mens tot God, wij veilig mogen vertrouwen op de opgetekende woorden van Zijn Zoon, onze oudste broeder en van de profeten? Voor hen, die in de Schriften thuis zijn, zal het niet nodig zijn teksten te noemen, omdat de Schrift vol is met verwijzingen naar het waarachtige Vaderschap van God en ze duidelijk een goddelijk persoonlijkheid aantoonst naar welke gelijkennis, volgens menselijk begrip, wij geschapen zijn.

Het is te betwijfelen of er op deze wereld mensen zijn te vinden, die ernstiger de vooruitgang der mensenliefde en de oplossing der wereld-problemen belemmeren, in 't bijzonder die der vreedzame samenleving, dan dezulken, die het bestaan en de leer van de Goddelijkheid en Zijn vaderschap over de geesten der mensen ontkennen, en onderwijzen.

Immers zo te handelen beroven zij de broederschap van zijn sterkste steunpilaar; zij beroven de mensheid van de waardigheid van een edele afstamming en zij ontnemen hem de sterkste motieven om deze erfenis waardig te aanvaarden en terug te keren in de eeuwige tegenwoordigheid van de Schepper van zijn leven. Het is mij niet duidelijk, hoe het voor godsdienstige mensen mogelijk is veel voor deze zorgvolle wereld te doen, tenzij zij deze fundamentele leerstelling van het waarachtige Vaderschap van God weer in volle glorië herstellen.

Ik geef toe, dat veel goeds kan

voortkomen en ook werkelijk voortkomt uit het onderwijzen in, en het prijzen van de eigenschappen der Godheid en het daarbij in het bijzonder behandelen van de waarde van het leven en de bediening van de Redder der wereld. Zijn onvergelykelijke onderwijzingen moeten authentiek zijn, willen ze de grootste uitwerking hebben. Wij kunnen echter niet voortdurend aan het altaar van de Goddelijke eigenschappen knielen en tegelijkertijd de soevereiniteit van de Koning ontkennen. De Heer is een leraar, een overtuiger en een beschermer, maar Hij is in de eerste plaats een Schepper en een Wetgever en de hoogste Rechter van allen. Hij is niet alleen het voorbeeld van recht, maar Hij is ook de ontwerper en de bron van alle recht. Niets is recht te noemen, dat niet met Zijn wet en wil verenigbaar is. Het doel van een ieders leven behoort te zijn Zijn gedachten en Zijn wil te kennen.

Het is gegeven, dat de mens vreugde zou hebben. Vreugde en geluk worden waarlijk verworven, indien het leven in harmonie is met de geldende wet. De Goddelijke wet is geestelijk in oorsprong en toepassing; wat zij van ons verlangt is dienovereenkomstig ook van geestelijke aard, ook haar beloningen. Daarom zullen wij, als we in vreugde willen leven, ons altijd bewust moeten zijn van onze geestelijke aard en onze verwantschap met onze Vader.

Wij houden deze bewustheid levendig in gebed en in geestelijke oefeningen. Geestelijke bijeenkomsten zijn van onschatbare waarde voor geestelijke groei. Hoe dikwijls horen wij niet zeggen: „Ik behoef niet naar de kerk

te gaan. Ik kan God ook aanbidden in de natuur en in de werken der schepping.” Zo iemand misrekenet zich echter in de waarde van de geestelijke bijeenkomst, de vermenging der geesten en de invloed, die de verschillende persoonlijkheden op elkaar uitoefenen. Ik geloof, dat de mens goddelijke eigenschappen heeft, voortkomende uit een goddelijke afstamming. De Geest des Vaders is alom in het heelal tegenwoordig en beïnvloedt alle leven en alle voorwerpen.

Ik geloof, dat de mens goddelijke eigenschappen heeft, voortkomende uit een goddelijke afstamming. De Geest des Vaders is alom in het heelal tegenwoordig en beïnvloedt alle leven en alle voorwerpen.

* * *

Er is een geest in de mens die, binnen de beperkingen, die aan zijn contact met het leven zijn gesteld, van hem uitstraalt en levens en voorwerpen rondom hem beïnvloedt. Deze geest kan men „persoonlijkheid” noemen. Maar hoe het ook zij, ze bestaat en ze is een werkzame kracht. Indien ze eenmaal in werking is gebracht, kan ze niet goed meer worden beheerst, doch gelukkig ligt het binnen onze macht om te bepalen, welke soort bouwstenen voor de opbouw van onze levens zullen worden gebruikt en aldus de aard der invloeden en uitstralingen, die uit ons zullen voortkomen, te bepalen. Onze wijze van leven zal deze bouwstenen in het gebouw van ons leven inmetzelen.

Ik ben mij ervan bewust, dat dit gewone verklaringen zijn. Er is niets nieuws in te vinden. Maar waar, vrienden, is er iets nieuws in het woord van God? De enige

plaats, waar ik iets heb kunnen vinden van een te kort schieten van het woord, is in het „nieuwe” van de menselijke uitlegging.

Het Woord van God is niet moeilijk te begrijpen. Het zijn de woorden van mensen, God betreffende, die ons verwarren. De hoogste kennis is God te kennen en het grootste succes van alle levens is zo te leven, dat de Vader ons Zijn hoogste zegeningen kan schenken. De Geestelijke wetten van het heeal zijn even onverbiddelijk als de natuurwetten. Iedere zegening wordt slechts verleend bij gehoorzaamheid aan de wet. Dit is zowel toepasselijk op de natie als op elk persoon. Er kan geen geestelijke groei zijn in een natie, die de goddelijke wetten niet eerbiedigt en alle naties zullen sterven indien zij niet geestelijk groeien. Materiële voorspoed alleen is niet voldoende en is niet van duurzame aard. De maat en het bewijs van geestelijke groei is „goedheid”. Daarom, goede vrienden, is de godsdiensttoefening van dit uur (en alle ware dienst aan God) het wijden van onszelf aan de goedheid. Wij weten allen hoeveel de wereld deze toewijding van node heeft, maar ik ken geen andere weg om het proces van de geestelijke her-vorming te doen verlopen, dan de pijnlijk langzaam lijkende weg van het contact van de uitstraling van de eigen ingeboren goedheid met de geest van een ander. Het enige, dat we hebben te vrezen is geestelijke ontbinding in ons zelf.

Ik ontmoette enige maanden geleden, toen ik door Libanon, Syrië en Trans-Jordanië naar Arabisch Jerusalem reisde, een treffend voorbeeld van de afwezigheid

van en de behoefte aan erkenning van de geestelijke verwantschap in de mensen. Nooit te voren, behalve wellicht in Oost-Berlijn, zag ik op de gezichten der mensen zoveel achterdocht, wantrouwen en vijandschap geschreven. Voor een Amerikaan, die gewend is aan hartelijke begroetingen en vriendelijke glimlachende gezichten, alhoewel soms een weinig bewolkt door gereserveerdheid en voorgewende onverschilligheid (ik zeg voorgewende onverschilligheid, omdat ik geloof, dat bijna alle Amerikanen in hun hart vriendelijk en hartelijk zijn) was het bepaaldelijk een schok in de samenleving, die door de goddelijke voorzienigheid tussen mensen is geregeld, de menselijke natuur zo bedorven te zien.

Deze wantoestand was in het bijzonder opvallend en betreurenswaardig in Jeruzalem, juist het land, waar de Zaligmaker het grootste deel van Zijn aardse leven doorbracht en Zijn zending vervulde. De felle en wrede vijandigheden, die tussen de volkeren van dit zogenaamde Heilige Land bestaan, zijn een pijnlijke weerlegging van alles, wat door de Vrededorst werd geleerd en in practijk gebracht. Ik kon ook zelfs geen spoor ontdekken van enige instemming met Zijn prachtige leerstelling, die Hij aan Zijn discipelen naliet in die prachtige liefdevolle verklaring: „Indien gij niet één zijt, zijt gij niet Mijn.”

(Joh. 17 : 21; L. & V. 38 : 27).

Denkt u, vrienden, dat zo'n zieke geestelijke wereld kan worden genezen door de zuivere uitwendige toepassing van economische maatregelen? Ik weet, dat wij allen wensen en bidden, dat ook de minder bevoorrechte en in

nood verkerende volkeren, voedsel, kleding en onderdak zullen hebben; en ik geloof, dat de meesten van ons bereid zijn zich daarvoor opofferingen te getroosten. Ik zag de grote behoefte aan hulp in de verschrikkelijke omstandigheden, die in de kampen van de Palestijnse vluchtelingen, rondom de grote steden van het nabije Oosten, heersen, maar zo zeker als ik hier tot u spreek ben ik er van overtuigd, dat er één, slechts één geneeswijze is, welke algeheel herstel kan brengen — en deze geneeswijze is die van de geest. Ik hecht bij zulk een ge-

neeswijze de grootste betekenis aan de leerstellingen van de Here, waarvan ik er vandaag enige, zeer ontoereikend overigens, voor u heb trachten te schetsen.

De Here houde ons nederig, vrij van arrogantie en verwaandheid. Mogen wij nooit vergeten, dat Hij de Vader van onze geesten is, dat onze afstamming edel is, dat het leven niet goedkoop is en dat de verwantschap van geesten de basis vormt van ware broederschap. Wij verlangen naar vrede; wij bidden voor blijvende vrede der goedheid in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

G. H. O.

O, HEMELVORST, MET HART EN MOND

Hymns no. 53

*O Hemelvorst, met hart en mond
Wordt in ons lied Uw lof verkond.
Het dal weergalmt, de bergtop juicht,
En al 't geschaapne Uw eer betuigt.*

*O, Israels God! Uw arm is sterk;
U, U behoort heel de aarde en 't zwerk,
Die prijzen opgewekt te zaam,
Met duizend echo's 'stheren naam.*

Naar het Engels van
Carrie S. Thomas.

Frank I. Kooyman.

ENIGE BELANGRIJKE VRAAGSTUKKEN MET BETREKKING TOT

DE KOPEREN PLATEN

DOOR SIDNEY B. SPERRY, PH. D.,

Prof. in de Oude Taal- en Letterkunde en leider van het godsdienstonderwijs aan de Brigham Young Universiteit.

*

HET Boek van Mormon vertelt ons, dat, toen Nephi en zijn broeders met de koperen platen van Jeruzalem terugkeerden, hun vader Lehi deze verslagen aan een grondig onderzoek onderwierp. (1 Nephi 5 : 10). Het is een vaststaand feit, dat het beschrijven van metalen platen niets ongewoons was in de oude wereld. Bij het onderzoek van de koperen platen ontdekte Lehi, dat zij de „vijf boeken van Mozes” zowel als het verslag van de Joden vanaf het begin tot aan de Regering van Zedekiah bevatten; vele van Jeremia's profetieën werden ook op de heilige platen gevonden.

Hier volgen de juiste woorden van Nephi:

En nadat zij de God Israëls hadden gedankt, nam mijn vader Lehi de verslagen, die op de koperen platen waren gegraveerd, en onderzocht ze van het begin af.

En hij ontdekte, dat ze de vijf boeken van Mozes bevatten, die een beschrijving gaven van de schepping der wereld en ook van Adam en Eva, die onze eerste ouders waren;

En ook een kroniek van de Joden, sedert het begin tot aan de aanvang van de regering van Zedekia, koning van Juda;

En ook de profetieën der heilige profeten, sedert het begin tot aan de aanvang van de regering van Zedekia; en tevens vele profetieën die door de mond van Jeremia waren geuit.

En mijn vader Lehi vond ook een geslachtsregister van zijn voorvaderen op de koperen platen; daarom wist hij, dat hij een afstammeling van Jozef was, dezelfde Jozef, die de zoon van Jakob was en naar Egypte werd verkocht, en door de hand des Heren werd bewaard, opdat hij zijn vader Jakob en diens gehele gezin voor de hongerdood mocht behoeden. (1 Nephi 5 : 10-14). Ik wilde speciaal de aandacht vestigen op de woorden „profetieën die door de mond van Jeremia waren geuit”, die in de aangehaalde verzen voorkomt.

De uitdrukking „door de mond van” is zeker niet gebruikelijk in de Engelse taal. In onze dagelijkse spreektaal (hier de Engelse taal bedoeld, omdat de vertaling uit deze taal is geschied) zijn we

niet gewoon te zeggen, dat we van plan zijn de profetieën te raadplegen, die gesproken zijn door de mond van Jesaja, Jeremia of enige andere profeet. Maar de uitdrukking is een volkomen correct Hebreeuws taalgebruik en schijnt door Joseph Smith letterlijk te zijn vertaald. Het feit, dat deze uitdrukking ook voorkomt in II Kronieken 36 : 21-22 en Ezra 1 : 1, behoeft niet noodzakelijkerwijze te betekenen, dat hij deze heeft overgenomen uit de gewone Engelse vertaling.

Lehi ontdekte ook een geslachtsregister van zijn voorvaderen op de koperen platen; daardoor wist hij, dat hij een nakomeling was van Jozef, die in Egypte was verkocht en dat hij hiervan afstamde door diens zoon Manasse.

De verklaringen van Nephi betreffende de inhoud van de koperen platen zijn voor ons buitengewoon belangrijk met het oog op de hedendaagse critiek, die uitgeoefend wordt op het Oude Testament. De meeste bijbelkenners van de tegenwoordige tijd (en het betreft hier dan voornamelijk het Oude Testament) betwijfelen sterk, of ontkennen zelfs volkomen, dat Mozes de eerste vijf boeken van onze Bijbel schreef, of had geschreven. Maar het Boek van Mormon bevestigt de waarheid van de oude Hebreeuwse traditie, dat Mozes de eerste vijf boeken van het Oude Testament schreef, door ons de Pentateuch genoemd. (I Nephi 5 : 11; II Nephi 2 : 15-19, 3 : 4-10; Parel van Grote Waarde: Boek van Mozes 1 : 40-41, 2 : 1, 6 : 22).

Het verslag van Nephi (tezamen met het Boek van Mozes) vernietigt — tenminste voor de La-

terdaagse Heiligen — de heersende „critische” opvattingen betreffende de datum, het auteurschap en de samenstelling van de Pentateuch. Zelfs het boek Deuteronomium, waarvan vele critici met nadruk beweren, dat het geschreven was in de dagen van Josua (621 v. Chr.) is volgens het Boek van Mormon van Mozes afkomstig. (Zie b.v. I Nephi 22 : 20-21; II Nephi 20 : 23; vergl. Deut. 18 : 15, 18-19).

Vele andere belangrijke problemen komen naar voren ten gevolge van Nephi's woorden betreffende de koperen platen. Men vraagt zich wel eens af, hoe de profetieën van Jeremia op de koperen platen kwamen, aangezien Laban, die de vorige eigenaar was, zo'n door en door onrechtvaardig mens was. Hoe kon Jeremia, of zijn schrijver Baruch (Jeremia 36 : 4) of enige andere vertegenwoordiger van de Profeet zich toegang verschaffen tot de platen in Laban's schatkamer, zulks met het oog op de moeilijkheden die Nephi en zijn broeders hadden om ze in handen te krijgen? Werden zij geholpen en werd hun steun verleend door Zoram, de dienstknecht van Laban? Wij zullen moeten wachten op meer licht in deze kwestie voor deze vragen kunnen worden beantwoord.

Een ander probleem kwam naar voren door de ontdekking van het Wetboek hetwelk in de tempel werd gevonden in de dagen van Josua, de koning van Juda. Hier volgt het bijbelverslag van deze ontdekking:

Het geschiedde nu in het achttiende jaar des konings Josia, dat de koning den schrijver Safan, den zoon van Azalja, des zoons

Mesullams, zond in het huis des Heeren, zeggende:

Ga op tot Hilkia, den hoogepriester, opdat hij het geld opsomme, dat in het huis des Heeren gebracht is, hetwelk de wachters des dorpels van het volk verzameld hebben;

en dat zij dat geven in de hand der verzorgers van het werk, die besteld zijn over het huis des Heeren, opdat zij het geven den genen, die het werk doen, dat in het huis des Heeren is, om de breuken van het huis te herstellen,

den timmerlieden en den bouwlieden en den metselaars, en om hout en gehouvene steenen te koopen om het huis te herstellen. Doch er werd met hen geene rekening gehouden van het geld, dat in hunne hand geleverd was, want zij handelden trouwelijk.

Toen zeide de hoogepriester Hilkia tot Safan, den schrijver: Ik heb het wetboek in het huis des Heeren gevonden; en Hilkia gaf dat boek aan Safan, die las het. Daarna kwam Safan, de schrijver, tot den koning, en bracht den koning bescheid weder, en hij zeide:

Uwe knechten hebben het geld, dat in het huis gevonden was, samengebracht en hebben het gegeven in de hand der verzorgers van het werk, die besteld waren over het huis des Heeren.

Ook gaf Safan, de schrijver, den koning te kennen, zeggende: De priester Hilkia heeft mij een boek gegeven. En Safan las dat voor het aangezichts des konings.

Het geschiedde nu, als de koning de woorden des wetboeks hoorde, dat hij zijne kleederen scheurde; en de koning gebod Hilkia, den priester, en Ahikam, den zoon

Safans, en Achbor, den zoon van Michaja, en Safan, den schrijver, en Asaja, den knecht des konings, zeggende:

Gaat heen, vraagt den Heere voor mij en voor het volk en voor het gansche Juda over de woorden dezès boeks, dat gevonden is; want de grimmigheid des Heeren is groot, dewelke tegen ons aangestoken is, omdat onze vaders niet gehoord hebben naar de woorden dezès boeks, om te doen naar alwat voor ons geschreven is.

(II Koningen 22 : 3-13).

Ten gevolge van het vinden van dit boek stelde koning Josia een grote hervorming in (zie II Koningen 22 : 14-23; 25). Nu vraagt men zich af wat de strekking was van het Wetboek, hetwelk Josia en zijn vaders niet in acht hadden genomen. Vele behoudende bijbelkenners hebben aangenomen, dat het de hele Pentateuch omvatte, terwijl de meer critische geleerden hebben aangenomen, dat het het boek Deuteronomium is. Met het oog op het feit, dat de hervormingen van koning Josia een uitgebreidere wetgeving beoogden dan die welke gevonden wordt in Deuteronomium, kan het niet meer dan waarschijnlijk zijn, dat het boek, hetwelk in de tempel gevonden werd niet alleen Deuteronomium omvatte, maar ook andere, zo niet alle boeken van de Pentateuch. Als onderzoekers van het Boek van Mormon vragen we onszelf af, hoe het mogelijk kon zijn, dat de Joden in de dagen van Josia — ten minste tot 621 voor Christus — zonder het Wetboek waren, aangezien zich de koperen platen, waarin het ook vervat was, in de handen

van Laban of één van zijn voorgangers bevonden. Moeten wij veronderstellen, dat de houders van de koperen platen dit Wetboek met opzet aan de Joden onthouden hebben? Zij moeten hebben geweten, dat zij het niet bezaten. Zulk een handelwijze moet inderdaad vreemd worden geacht, omdat aan sommige personen wel toegang werd verleend tot de platen om er de profetieën van Jeremia op te schrijven. Misschien is het Wetboek een ander boek dan wat wij veronderstellen, maar dit lijkt toch erg onwaarschijnlijk. Op het ogenblik zijn wij niet in staat, de vragen, die ik heb gesteld met enige zekerheid te beantwoorden. Maar het zijn hele belangrijke vragen en op een goeden dag zullen wij waarschijnlijk de antwoorden hierop krijgen.

Nephi geeft nog een andere verklaring over de koperen platen, die onze aandacht trekt. Hij zegt: En aldus ontdekte mijn vader Lehi de geslachtsrekening van zijn voorvaderen. En ook Laban was een afstammeling van Jozef; daarom hadden hij en zijn voorvaderen de kronieken bijgehouden. (1 Nephi 5 : 16).

Deze woorden schijnen er op te wijzen, dat het vastleggen van de Hebreeuwse schriftten op de koperen platen reeds vele generaties voor Laban's tijd was aangevangen, hoe lang dit geleden was weten we niet. Verder zouden de verslagen bewaard zijn geworden door de oudste stam van Israël, d.w.z. door de stam Ephraïm (Zie Genesis 28 : 5, 13-20; I Kronieken 5 : 1-2). Laban kan heel goed een nakomeling van Jozef zijn geweest door Ephraïm. Wij kunnen ons

terecht afvragen, hoe het mogelijk was dat Laban — en om die reden ook Lehi's familie, aangezien deze laatste de nakomelingen van Jozef zijn door Manasse — in Jeruzalem leefde. De stammen van Ephraïm en Manasse waren, zoals de lezer wel zal weten, generaties voordien toegevoegd aan het Noordelijk Koninkrijk van Israël en niet aan Juda in het Zuiden. Een redelijk antwoord op onze vraag zou het volgende zijn: Het noordelijk koninkrijk van Israël kwam aan de Assiriërs, toen de hoofdstad Samaria voor Sargon II in 721 voor Christus capituleerde. De voorvaderen van Laban kunnen heel goed naar Jeruzalem zijn gevlucht om te voorkomen, dat de heilige verslagen in vreemde handen zouden vallen. Lehi's grootvader of overgrootvader kan dit noordelijk tehuis hebben verlaten om in Jeruzalem te gaan wonen om zodoende zijn kinderen te verhinderen met de vreemdelingen, die door de Assyriërs in het land werden gebracht te trouwen of godsdienstige overeenkomsten aan te gaan. Zulk een gedragslijn zou, van de zijde van vele vrome families bezien, helemaal niet onredelijk zijn.

Indien de koperen platen door de voorvaderen van Laban bijgehouden waren in de stam van Ephraïm ten tijde van het verenigde koninkrijk onder Saul, David en Salomo, dan zou het van groot belang zijn om de geschiedenis hiervan te weten en ook die van eventuele andere heilige verslagen volgende op de verdeling, die plaats had na de dood van Salomo; men zal zich herinneren, dat de noordelijke bond van stammen Jerobeam

volgde en dat het zuidelijke koninkrijk van Juda onder Rehabeam bleef. (I Kon. 11 : 29; 12 : 24). En op welke manier werden de heilige verslagen van de Israëlieten bijgehouden toen zij op politiek terrein zo scherp verdeeld werden — zelfs zo scherp, dat de twee naties als vijanden tegenover elkander stonden? Wij herinneren ons de gevolgen op godsdienstig gebied in de Noordelijke en Zuidelijke staten van Amerika door de Burgeroorlog, wanneer we deze vraag stellen. De profeten van beide naties schonken waarschijnlijk heel weinig aandacht aan de politieke verdeeldheid, maar het is niet aan te nemen, dat al hun woorden in de schriften van beide volken werden opgetekend. Het is heel goed mogelijk dat, vanaf het ogenblik van de verdeling tot de val van het noordelijk koninkrijk in 721 v. Chr., de koperen platen de officiële schriften van de 10 stammen uitmaakten. Het is waarschijnlijk, dat enige profeten op deze platen hebben geschreven en dat deze profetieën niet voorkomen op de verslagen, die in Juda werden bijgehouden. Bevonden zich hieronder ook Zenos, Zenock, Neum en Ezias? (I Nephi 19-10; Helaman 8 : 20). Deze waren allen Hebreeuwse profeten, die aan de Nephieten bekend waren, maar hun namen komen niet voor in het tegenwoordige Oude Testament. Het is ook mogelijk, dat de schriften van enige profeten in Juda, wat betreft de genoemde periode, niet op de koperen platen werden vermeld, maar dit kunnen we niet te weten komen.

Maar het is heel waarschijnlijk, dat na de val van Samaria in 721

v. Chr. de meeste Joodse profetieën op de koperen platen waren geschreven, als we natuurlijk aannemen, dat de directe voorvaderen van Laban naar Jeruzalem kwamen, van welke veronderstelling we reeds eerder uitgegaan zijn. Het is bij het bestuderen van de Bijbel van groot belang te weten, dat het Boek van Mormon er op wijst, dat de koperen platen nog verdere schriften bevatten, dan alleen die welke vervat zijn in ons Oude en Nieuwe Testament. (I Nephi 13 : 23-26). Als we het feit in overweging nemen, dat deze platen de Hebreeuwse schriften weergaven, die alleen al voor het jaar 600 voor Christus geschreven werden, dan hebben we toch voldoende bewijs, dat er heel veel schriftuur verloren gegaan is vanaf dien datum tot de tegenwoordige tijd.

Toen Lehi de koperen platen had onderzocht werd hij vervuld van de Geest en begon te profeteren, dat de dag zou komen, dat zij naar alle natiën, geslachten, talen en volken zouden uitgaan, die tot zijn nakomelingen behoorden (I Nephi 5 : 17-18). Bovendien profeteerde hij, dat deze koperen platen nimmer verloren zouden gaan, noch door de tijd worden aangetast. (I Nephi 5 : 19). Wij weten daarom, dat vele onbekende of tot nu toe verbasterde teksten van de Hebreeuwse schriftuur in de juiste vorm aan de wereld zullen worden teruggegeven. Voor hen van ons, die belangstelling hebben voor het bestuderen van de Bijbel is dit een opbeurend en zelfs een aangrijpend vooruitzicht.

Zr. A. O.

DE ZENDING DOOR

Bericht uit Gouda.

Op 5 September j.l. nam de Zondagsschool en de Jeugd-Organisatie uit Gouda gezamenlijk een uitstapje naar Waasrecht. De groep telde 34 personen en een genoeglijke middag werd daar doorgebracht.

De Dordrechtse Zondagsschool in de autobus.

Op Maandag 27 Augustus j.l. hebben de leden van de Dordrechtse Zondagsschool hun jaarlijks uitstapje gemaakt. 's Morgens om acht uur vertrokken zij. De trip werd gemaakt over Gorinchem—Utrecht. Te Amersfoort werd geluncht, waarna de reis werd voortgezet over Hilversum, Amsterdam, Katwijk aan Zee en Scheveningen.

Verder werd een verslag door Br. de Jong uit Dordrecht ingestuurd van een goed geslaagd programma, door de O.O.V. opgevoerd. Zij zijn daar dan ook bevoorrecht een muzikale band te kunnen vormen, die veel tot het programma bijdroeg.

Ter gelegenheid van haar 80e verjaardag werd bij Zr. C. Prenger-Cheret een huisavondmaal-vergadering gehouden op Vrijdag 28 September. Leden G. L. de Jong, J. v. d. Mijle en M. Dalebout waren aanwezig.

Uit den Helder

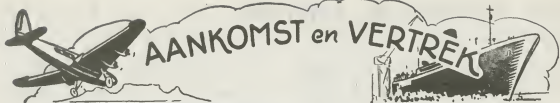
ontvingen wij bericht, dat Br. David Blansjaar en echtgenote, Johanna Blansjaar-Regeer, op 30 October a.s. 50 jaar gehuwd zijn. Wij feliciteren br. en zr. Blansjaar en wensen dat zij tezamen nog vele genoeglijke jaren mogen doorbrengen.

De Zondagsschool en de Jeugd-Organisatie uit Rotterdam-Zuid

hebben getoond dat door samenwerking tussen de twee organisaties veel tot stand gebracht kan worden.

Op 17 Augustus j.l. maakten zij een uitstapje waarvoor 3 autobussen nodig waren. De bestemming was Doorn. Er heerste een goede stemming onder de leden en kinderen. Er werd volop gebruik gemaakt van zwemmen en aan ontspanning mankeerde het deze dag niet. Zr. Pieternella van der Molen, één van de oudste leden uit Rotterdam, was ook deelneemster. Zij zal binnenkort naar Salt Lake City vertrekken om zich bij haar dochter aldaar te vestigen.

AANKOMST en VERTREK

Earl Thomas Decker, Moncos, Colorado.

Aangekomen: 29 Maart 1949.

Vertrokken: 28 September 1951.

Werkzaam geweest: Zwolle, Zutphen, Eindhoven, Rotterdam-Z., Zaandam als G.P.

*

Gastin Junior Garlick, American Fork, Utah.

Aangekomen: 2 Mei 1949.

Vertrokken: 28 September 1951.

Werkzaam geweest: Alkmaar, Antwerpen, Mechelen G.P., Hoofdkantoor, Amsterdam als D.P.

*

Madison E. Morrell, Logan, Utah.

Aangekomen: 7 December 1949.

Vertrokken: 14 September 1951.

Werkzaam geweest: Enschede, Hilversum, Den Haag, Utrecht, Zutphen, Ede als G.P., Vlaardingen als G.P.

*

Theodore A. Miller Jr., Stockton, Californië.

Aangekomen: 2 Mei 1949.

Vertrokken: 14 September 1951.

Werkzaam geweest: Winschoten, Utrecht, Groningen, Amsterdam, Gent, later als Gemeente President van Gent.

*

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 30 Maart j.l. te Woerden: Engbertha Jacoba Heppenstrijdt-Jansen, Engbertus Jan Heppenstrijdt.

Op 24 Juni j.l. te Apeldoorn: Arend Jan Mulder, Elizebeth Margietha Rouw.

Op 30 Augustus j.l. te Amsterdam: Wilhelm Frans Lambrechtsen, Adolphina Maria Lambrechtsen-Boom, Christina Leonora Lambrechtsen, Petronella Hendrika Göbel-Hijdenrijk, Johan Heinrich Göbel, Hendrika van Voorst-Happe, Lambertus van Voorst. Else van Voorst, Anne Marie van Voorst, Maartje Borg-Vrijhof.

Op 30 Augustus te Haarlem: Sara Berendina Catharina van Lieshout-Lambooij, Gerardus Theodorus van Lieshout.

Op 31 Augustus j.l. te Gouda: Hendrik Ruis, Wilhelmina Maria Ruis-Coenraads, Wilhelmina Catharina Helena Ruis, Jan Hendrik Lambertus Ruis.

Op 31 Augustus j.l. te Dordrecht: Leslee M. Betrix van der Werf.

Op 31 Augustus j.l. te Rotterdam: Maria Johanna Romein, Dina Catharina Johanna Jacoba Luf-Yperen, Frans Latour, Hendrik van Tienderen, Jannetje van Tienderen van der Stoep, Maria Nijssen-du Chartenier, Jacobus Cornelis Nijssen, Magdalena van Schijndel-Muth, Cornelia Hendrika van Putten-van der Velden, Ilse van Gent, Elsa Herta Ursula Keuning-Reinke, Pieter Keuning.

Op 9 September j.l. te Harlingen: Sjouke van der Boom, Jeltje van der Boom, Klaske Westra Benning.

Op 9 September j.l. te Groningen: Kornelia Alberta Koning.

Op 9 September j.l. te Leeuwarden: Auke Wierda.

Op 27 September j.l. te Rotterdam: Jan Kros, Maria Nijssen, Jacobus Cornelis Nijssen, Roeloffina Nijssen, Jacoba Nijssen.

INGEZEGEND.

Op 2 September j.l. te Woerden: Engbertha Jacoba Heppenstrijdt.

Op 2 September j.l. te Zutphen: Hans Paul Beumkes, Gristina Beumkes.

Op 2 September j.l. te Rotterdam: Thelma de Ligt.

Op 2 September j.l. te Amsterdam: Gerke Göbel, Johan Heinrich Göbel, Peter Hendrik Göbel.

Op 11 September j.l. te Leiden: Elisabeth Belt.

OVERLEDEN.

Op 11 Augustus j.l. te Utrecht: Zuster Alida Sophia Beijer-Hoep, op de leeftijd van 82 jaar.

VERORDINEERD.

Op 26 Augustus j.l. te Amsterdam: Frans Maria Johannes Brand tot Leraar, Rudolf Hoole tot Leraar.

Op 28 Augustus j.l. te Amsterdam: Theodorus Maijenburg tot Leraar, Nicolaas Bloemberg tot Diaken, Antoon Nicolaas Bloemberg tot Diaken, Gerardus Jacobus Wolke tot Diaken, Hendrikus Stevens tot Diaken, Gerrit Been tot Diaken.

Op 23 September j.l. te Rotterdam-Zuid: Gijsbertus Willem Kros tot Diaken.

LEDEN VERTROKKEN.

Op Augustus j.l. uit Utrecht: Nelly Adriana Hartman en Antonia Alida Hartman naar Heidelberg, Duitsland; Cornelia Spierenburg-van der Veer naar Saargebied, Duitsland.

Op 10 September j.l. uit Groningen: Johannes Stoffers, Margaretha Stoffers-Kratofill Christina Waltraud Stoffers, Andras Stoffers naar de Ver. Staten van Amerika.

Op 20 September j.l. uit Utrecht: Margaretha Schetselaar-Mast, Margaretha Hendrika Maria Gruter, Friedrich Theodorus Gruter, Geertruida Gruter-Schetselaar, Friedrich Theodoor Grote, naar Canada.

Op 28 September j.l. uit Eindhoven: Ronald Daniël Nievaard, Hendrika Sietske Nievaard, Johanna Maria Elisabeth Nievaard, Elly Nievaard, Daniël Nievaard, naar de Verenigde Staten van Amerika.

Op 28 September j.l. uit Rotterdam: Lena Cornelia Kros-Smaling, Jeanette Leni Kros, Gijsbertus Willem Kros, Jan Kros.

Op 15 September j.l. uit Dordrecht: Abraham Cornelis van Wijngaarden naar

Op 16 September j.l. uit Antwerpen: Honorine Isidora Verhaegen naar

Op 14 September j.l. uit Rotterdam: Adriana Johanna Stolk naar

GEHUWD.

Op 6 September j.l. te Dordrecht: Geerke de Jong met Pieter de Zeeuw.

Op 12 September j.l. te Utrecht: Carolina Petronella Leeman met Pieter Willem van Eck.

* * *

CONFERENTIE IN HILVERSUM.

Met de Najaarsconferenties heeft het Utrechtse district deze keer het eerst op de lijst gestaan. Op 30 Sept. werden in Hilversum, in het kerkgebouw aan de Violentstraat 76, twee conferentie-diensten gehouden en wel om 10 uur 's morgens en om 2 uur namiddags.

President Lillywhite, met zijn dochter Dorothy Ann en andere leden van het hoofdkantoor waren aanwezig en President Lillywhite sprak de vergaderden in beide diensten toe. Zoals altijd hebben wij kunnen genieten van zijn opbouwende en duidelijke woorden en de boodschap kunnen vernemen van deze geïnspireerde vertegenwoordiger van Christus' Kerk in onze Zending. Het is steeds een voorrecht om een afgezant van het Eerste Presidentschap in Salt Lake City in ons midden te mogen hebben.

Sprekers gedurende de dag waren verder ouderlingen R. Wm. Bradford, Claron C. Spencer, LeGrande S. Neerings, Don W. Rapier, Jay D. Wardle, Dale J. Warner, John G. Grondel, Don Wm. Warner, Paul I. Ward, Herbert D. Williams en Rex O. Hamiltin, president van het Utrechtse district, onder wiens leiding beide diensten hebben gestaan.

Speciaal mogen hier worden vermeld het Utrechts kerkkoor en het gemengd dubbel kwartet, welke bij deze gelegenheid ruimschoots blijk gaven van hun kunnen en een zeer gewaardeerde bijdrage leverden tot de feestelijke sfeer van deze dag. Zuster Dorothy Ann Lillywhite gaf als van ouds haar uitstekende medewerking door haar begeleiding op de piano van ouderling Paul L. Ward, zangsolo, en ouderling Charles R. Hobbs, trompetist. De bijdrage van deze twee broeders, met hun bijzondere capaciteiten, is stellig door allen op prijs gesteld.

Mogen velen deze dag in herinnering houden als een hoogtij dag en zich versterkt gevoelen door het geestelijk voedsel daar opgedaan.